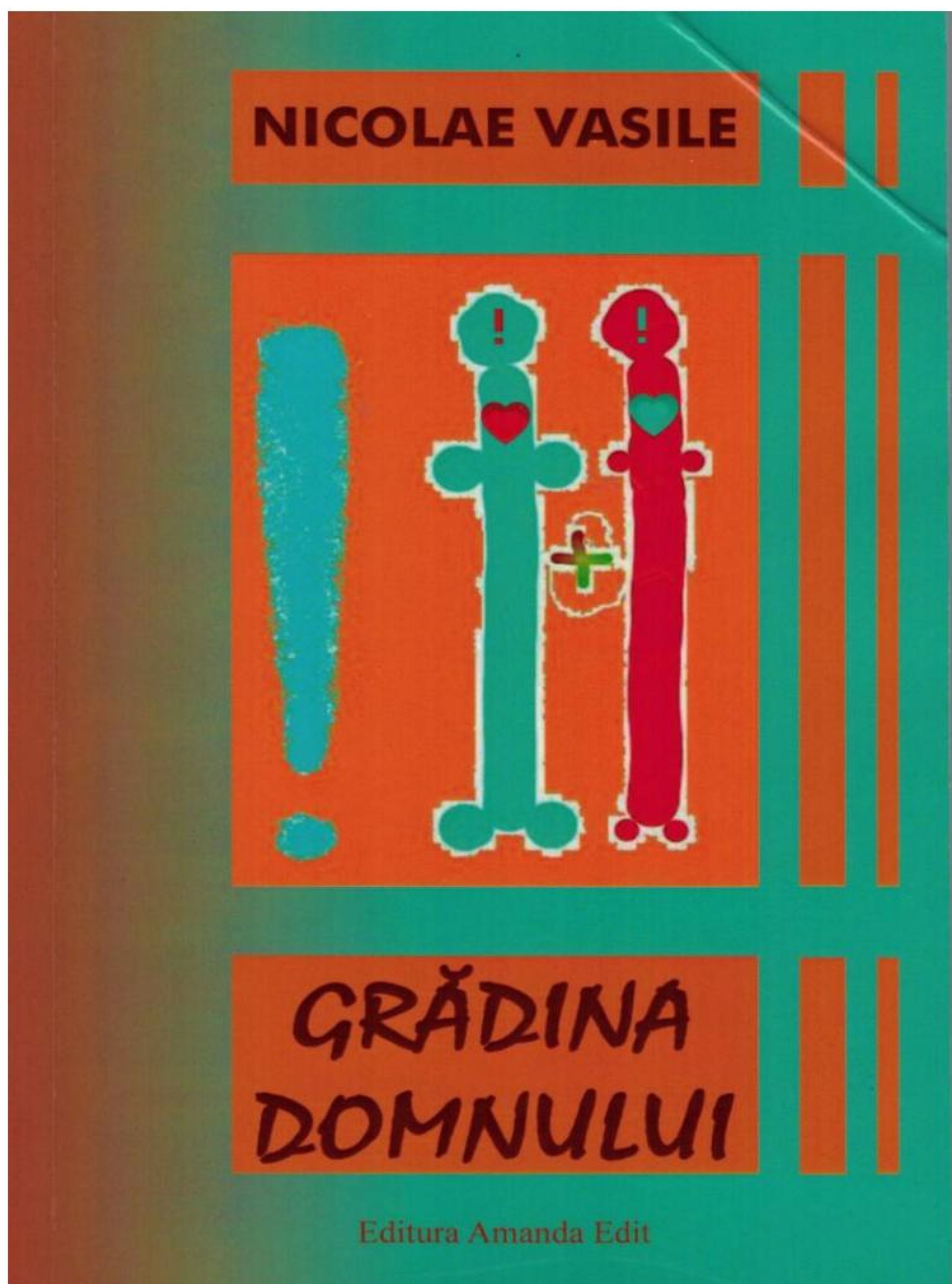


Ediția a II-a, Electronică

Nicolae VASILE

GRĂDINA DOMNULUI

Prima ediție a fost publicată de
Editura AMANDA Edit
București
2017

ISBN 978-606-979-021-2

Motto:

Animale, plante,
oameni, ce se vor aparte,
sunt cu toţii la un loc,
derulând al vieţii joc.

PREFAȚĂ

Sărbătoarea triumfului vieții

Spiritul căutător, ludic și mereu tânăr al dlui Nicolae Vasile i-a îndreptat pașii spre domenii de activitate diferite, în care și-a dezvoltat cariere de succes. Poezia, însă, pare să aibă un loc aparte în lumea sa, prin ea autorul descoperind sârguincios lucruri noi, pe care, cu bucurie, le împarte cu ceilalți, în edificii lirice pline de prospețime, precum acest nou volum, intitulat „Grădina Domnului”.

O astfel de experiență bogată nu putea decât să fie benefică în pregătirea unor noi provocări și, de ce nu, a unei filosofii proprii, pe care autorul o strecoară printre versurile sale: „este toamna un sfârşit?/ Doar pentru cei,/ ce timpul i-a cam depăşit!.../”, oferind și soluția, direct și simplu, exact ca pentru o nouă porție bună de viață, ce e gata să fie ingerată: „alătură-te celor ce abia încep/ şi o să-ţi fie bine!.../” (ambele din Începuturi de toamnă).

Mereu în pas cu timpul, în vreme ce „pe alții, valurile vieții i-au luat.” (Viața, Glossă), se ia la trântă cu noul, cu „măria sa… calculatorul” (Sfioasa) și trăiește cu nostalgie, dar și cu speranța: „să visez cum viaţa/ o ia de la-nceput!...” (Curtea părintească).

Și pentru că vorbim despre-nceputuri, copilăria are rolul ei important și a lăsat amprente oferind vioiciune și dinamism, găsindu-l pe poet mereu în acțiune și sedus de frumusețea acelor ani binecuvântați, în care animalele de casă deveneau prieteni de joacă, plini de personalitate: „Aceasta, la rândul ei,/ mai blândă decât cu alţi căţei,/ gheruţele nu şi le-a scos,/ n-a scuipat în sus şi-n jos./” (Pisica și cățelul).

Cu aceeași candoare, atinge și petalele iubirii, răsfoind istorii personale: „Ţi-am dăruit un ghiocel/ și nici nu te-ai uitat la el,/” (O lacrimă de viață) și-și transmite limpede sentimentele, în versuri pline de căldură, rememorând curajos o „Durere din iubirea,/ ce-ar fi putut să fie,/” (Sus și jos), într-o formulă prozodică la fel de personală.

De altfel, spre final, chiar stabilește exact limitele între care s-au așezat momentele iubirii: „te-am iubit, m-ai iubit,/ casă bună-am făcut,/” (Ecoul vieții), pragmatismul mergând mână în mână cu aceasta.

Trecerea într-un alt registru, aceea a reverberațiilor din viața de zi cu zi, se face tot prin largheţea acelei filosofii personale de viață, propunând, din loc în loc, ecouri sociale, pentru că, spune poetul: „Dacă aş fi Eminescu,.../ n-aş

mai căuta flori albastre,/ pentru că ori nu mai sunt,/ ori nu mai sunt ale noastre!...//” (Dacă aș fi... Eminescu); dar și în poemul Mentorul, în care poetul însuși se poate recunoaște cu ușurință: „Lichelele toate/ le-a ţinut departe,/ iar pe cei cu carte/ i-a tratat aparte./”.

De remarcat sunt și cele trei glosse, care se plasează strategic în trei puncte importante ale volumul: la deschidere și încheiere, dar și în inima sa, spre mijlocul volumului, închizând spațiul unui univers poetic construit pe bazele experienței desosebite despre care am vorbit mai sus.

Păstrând intactă în suflet dinamica unei tinereți ce-i asamblează foarte bine spiritul inteligent pe modestia inspirată de o viață plină de concepții înnoitoare, poetul Nicolae Vasile s-a înscris deja pe linia auctorială a celor care merg în pas cu vremurile, cu mult curaj.

La finalul acestor rânduri, îmi exprim, cu emoție, recunoștința pentru onoarea de a scrie tocmai despre volumul celui care mi-a deschis drumul către lumea poeților publicați, mulțumindu-i încă o dată și felicitându-l pentru o viață extraordinară, într-un spațiu ideatic personalizat cu răbdare și cu bucurie de a trăi.

Mihaela-Mariana Cazimirovici

Lăsaţi-mă!...

Lăsaţi-mă să fiu,
să ştiu ce este viu,
lăsaţi-mă să cresc,
ca să pot să iubesc,
lăsaţi-mă să iubesc,
să nu mă prăpădesc,
lăsaţi-mă să-nvăţ,
mintea să mi-o răsfăţ,
lăsaţi-mă să muncesc,
să am cum să trăiesc,
lăsaţi-mă să mă-nmulţesc,
Domnului să-i mulţumesc,
lăsați-mă să cânt,
viața să v-o încânt,
lăsaţi-mă să zbor,
ce vis înălţător,
lăsaţi-mă să mor,
şi-o să vă fie dor!...

Dacă aş fi... Eminescu!...

Dacă aş fi Eminescu,...
n-aş mai căuta flori albastre,
pentru că ori nu mai sunt,
ori nu mai sunt ale noastre!...

Străini, frumoşi sau urâţi,
care au bani de dat,
au cumpărat pe mulți,...
şi muzele le-au cumpărat!

Dacă aş fi Eminescu,...
n-aş mai cânta codrii falnici,
pentru că ei nu mai sunt,
i-au doborât oamenii jalnici!...

În loc de teii îmbietori,
de poezie mult iubitori,
avem tufişuri, plantate prost,
în parcuri făcute fără rost!...

Dacă aş fi Eminescu,...
lacul nuferilor galbeni
nu l-aş mai cunoaşte,
e plin cu bale de broaşte!...

De *steaua care-a răsărit*,
n-aş mai putea vorbi,
sunt stele mii, ce tot apun,
cad, luând și ce-i mai bun!...

Dacă aş fi Eminescu,...
Luceafărul nu-mi va fi far,
locul lui azi este luat
de-un satelit, cel militar!...

Dacă aş fi Eminescu,...
n-aș mai vorbi
de proletari şi împăraţi,
ci de cumetri şi fraţi!...

Unde eşti tu, Ţepeş doamne?...
să îi aduni la un loc,
între ei să se mănânce,
nu trebuie să le pui foc!...

Să le dai drumu' d' acolo,
neascultând al lor suspin,
când vor şti ce este munca,
şi să vezi atunci ce chin!...

Unii se vor da bolnavi,
alţii se vor da nebuni,
dar nu îi văitaţi prea tare,
că prostia, știți,... nu doare!

Grijă mare la tineri să aveţi,
nu-i "educaţi" cu alcool şi tutun,
faceţi pentru ei tot ce puteţi,
ca să aveţi un viitor mai bun!...

Limba care uneşte

Dragii mei tineri,
colegi de popor,
nu stricaţi ceva
de ce vă va fi dor!

Fără limbă,
nu există popor,
fără limbă,
nu avem viitor!

Nu mai putem încape
în micul sat natal,
vom trece ţări şi ape,
în… satul mondial.

Să fim IT-işti,
să fim artişti,
să cutreierăm lumea,
ca automobilişti!

Dar, din tot ce veţi face,
veţi avea doar un procent,
mai mic sau mai mare,
cât eşti de inteligent.

Cândva, veţi dori
din ceva să fiţi cineva,
ce veţi face, dacă
nu va mai exista?...

Ca români, din ceva,
vom avea mereu tot,
din limba română,
să ne fie al unirii suport!...

Copilul şi căţelul

Copil fiind,
mă simţeam singur,
pe mama am presat-o,
să mă asigur,
că îmi aduce un frate,
să mă joc cu el,
sau,… îmi cumpără un căţel!
Căţelul,…
a fost varianta mai uşoară
la prima vedere, fără să doară,
o minune jucăuşă
ce umbla din uşă-n uşă,
devenisem om matur,
nu mai eram eu mititelul,
ci de-acum, era căţelul!...

Oameni şi câini

Ca un copil,
care rămâne mereu mic,
ca un adult,
care nu uită nimic,
era consecvent în tot ce făcea,
te muşca deşi te iubea.
M-a făcut
să cunosc oameni noi,
ne-a ajutat
să ne ştim mai bine-ntre noi,
ne-a învăţat să nu fim rasişti,
iubindu-i la fel,
pe cei albi, pe cei negri sau pe metişi.
Era peste tot cu ochii lui blânzi,
venea peste tine
când vroiai să te-ntinzi,
şi, ca prin minune, el te lingea
acolo unde te durea!...
Acum, ce mult îmi lipseşte,
a fost şi mă doare că nu mai este!...
L-a luat la El, Dumnezeu,
pe Blacky, căţelul meu!...

Suferinţe de câine

Îi simţeam bătăile inimii,
când îl vaccina,
parcă nu se mai termina!
Mă dureau
rănile din tălpile-i păroase,
ce se infectau,
se vindecau,
dar altele-apăreau.
Mă intriga prostia lui,
fura ciorapi, mănuşi,
le păzea, apoi le-nghiţea,
ce mai suferea pân-le vomita!...
Iubeam urechile lui clăpăuge,
mai mereu pline de sânge!
Mi-a fost greu atunci,
să le trăiesc,
dar acum,
ce mult îmi lipsesc!...

Câini trişti!

De ce sunt
câinii din Bucureşti trişti?
Poate, pentru c-au dispărut
şi ai lor artişti,
ce ne-nsoţeau
pe trotuar, prin parcuri,
pe trecerea de pietoni,
cu privirea senină
şi veselia lor de bufoni!...
Boema canină,
ca şi cea umană,
e pe ducă,
cine s-o salveze?
toţi sunt pusi pe fugă.
Într-o lume
de falși boieri şi hingheri,
până și artiştii
devenit-au stingheri.
Pentru visători nu mai e loc,
la nimic nu mai sunt buni,
fie aceștia oameni sau câini,
cei din stradă fost-au eliminaţi,
urmează iubitorii de ei,
ai acestora lor fraţi,
iar fiindcă nu se pot apăra,
fi-vor exterminaţi.

Viaţă,... sau calculator?

Fiecare-și vrea prietenii lui,
sunt sprijinul sufletului,
că suntem mari sau mici,
ne fac sensibili şi voinici,
dar ne este mai uşor,
s-avem un prieten calculator,
ne aduce ştiinţă şi putere,
fără iubire, dar nici durere!...
Ești pornit, adeseori,
să încerci să te măsori,
dacă chiar faci tot ce poţi,
să-ţi găseşti timp pentru toţi.
La început,
crește o plantă,
grijă ai tot timpul de ea,
să aibă lumină,
dă-i mereu apă să bea!
Apoi,
un animal încearcă să-l creşti,
abia după-aceea poţi spune,
că eşti capabil să iubeşti.

Să aibă apă
şi mereu ce mânca,
după care, și pentru tine,
poți cere Domnului ceva!...
Speră la o viaţă frumoasă,
cu educaţie aleasă,
având calculatorul,
nu în pat, ci pe masă,
plante, animale
în jur și în casă!
Cine folosește calculatorul,
în loc de-o floare,
o pisică, un căţel,
nu va avea viaţă frumoasă,
va trăi singur, doar pentru el.

Dulăul şi pisoiul

Un dulău, destul de rău,
stăpân pe domeniul său,
curtea toată şi la poartă,
toţi din grajduri şi coteţe,
au trebuit ca să înveţe,
că, pentru a le fi lor bine,
trebuie să ceară voie,
printre alţii,... şi la câine!
Ziua toată stă de pază,
noaptea, el mereu veghează,
să nu vină cineva
neinvitat în zona sa!...
Ar fi trebuit să fie
mulţumit pe a sa moşie,
dar, o durere tot avea,...
bucătăria era a altuia!
Acolo,... se lăfăia,
pe la toţi se gudura,
o vietate zburlită şi mică,
un amărât de pui de pisică!
Dulăul abia aştepta,
să-l prindă-n ograda sa,
să-i arate el, hapsânul,
cine e de fapt stăpânul!...

Fiecare-o grijă avea,
când pleca pe undeva,
să fie închis pisoiul, sigur,
să nu decidă dulăul singur!
Într-o zi, lungă, de vară,
de dimineaţă până-n seară,
de amorţelă, de plictiseală,
am plecat ș-eu prin pădure,
după fragi și după mure!...
Cum umblam, cu mintea dusă,
cu vigilenţa apusă,
mi-amintii, aşa-ntr-o-doară,
c-am uitat pisoiul afară!...
Imaginaţia mi-a luat-o razna,
vedeam dulăul mâncǎnd pisoiul,
îmi reproşam tot tărăboiul!...
C-o viteză, demnă de record,
am ajuns acasă, ca să văd,
soluţia problemei naturale,
minunea negocierii animale,
dulăul stătea la soare,
tolănit, cu burta-n sus,
iar peste el,...
pisoiul dormea,... dus.

Sfioasa

Tronca, tronca,
prin grădină,
ce-o fi oare? o felină,
venise de undeva
şi zburda prin curtea mea.
Nu era ea siameză,
dar nici o tomberoneză!...
Era aşa de sfioasă,…
nu voia să intre-n casă,
să stea cu mine la masă,
dar o priveam pe fereastră!
O zăream cum se răsfaţă,
cu lăbuţele pe faţă,
cu privirea şugubeaţă,
ne iubeam,… de la distanţă!
Cum ziceam odată "pis",
se uita la mine fix,
parc-avea ceva de spus,
tot-o-nţelege cineva,
că ea ar bea şi ar mânca!...

I-am făcut un loc al ei,
pe una dintre alei,
cu bomboane, apă, peşte,
şi mănâncă,... nu glumeşte!
Când termină joaca ei,
doarme în papucii mei!...
Acum, e bine, că e vară,
dar ce-o să facă la iarnă?...
O să-i fac eu un culcuş,
să doarmă-n el ca pe pluş,
iar în casă va intra,
când va voi... "pisica mea".
Acum, am un sufleţel
şi o să am grijă de el,
mi-a mai scăzut şi din dorul
de măria sa... calculatorul.

Prietenii pisicii

Locul pisicii cu mâncare,
e vizitat de multe animale,
împreună,... sau fiecare!
Vrăbiile, zglobii şi multe,
tot timpul vor să se înfrupte,
pe gard, pe tava cu merinde,
ele se găsesc oriunde,
sar în castronul cu apă,
se stropesc sau se adapă,
parcă formează o sfârlează,
dar,... una din ele veghează.
Deodată,... linişte se face,
cineva vrea să le-atace?...
Nu e decât... un guguştiuc,
care mai este şi uituc,
a uitat că nu e-o glumă
să fii cu ele împreună,
care defilează-ntr-una,
printre el şi boabe,
una câte una!...

Şi-a încearcat şi el norocul, iar,
dar şi de data asta, în zadar!
Ele tare s-au mai bucurat,
că pe intrus l-au alungat.
Dacă ziua este aşa,
noaptea,
la linişte te-ai aştepta,
n-ar mai fi alte vieţuitoare
să atenteze la a lor mâncare!...
Doar că melcii, liniştiţi şi lenţi,
nu sunt chiar nişte nătăfleţi,
îşi iau casa la spinare
şi pornesc după mâncare,
dovadă că pe cărare
sunt urmele lor sclipitoare,
care vin, din curte de oriunde
şi ajung la tava cu merinde.

Nu te poţi păzi de ei,
deşi nu sunt nişte zmei,
chiar de sunt aşa înceţi,
sunt foarte inteligenţi,
merg doar pe lângă pereţi,
ca nu cumva, din întâmplare,
să-i calci noaptea în picioare!...
Urcă garduri, urcă ziduri,
chiar că ei te pun pe gânduri,
că nu te poţi apăra
de cine e legat de casa sa.
Dar am şi eu o casă a mea,
şi acolo am multă treabă,
pe care o s-o fac în grabă,
mai am şi-un calculator
și de el îmi este dor,
dar înaintea tuturor,
am și alte animale și plante
ce trebuiesc adăpate.

Pisica şi căţelul

Pufoasă şi mică,
gingaşa pisică
avea a ei muncă,
cu a ei stăpână, împreună,
vindeau ziare, mână-n mână.
Venea omul de la piaţă,
cu un zâmbet larg pe faţă,
de la pisica şugubeaţă!...
Căţelul pletos,
privind doar în jos,
cu picioare scurte
şi cu gânduri multe,
îşi făcea traseul,
uda câte-o floare,
și vreun copac,
făcea treaba mare,
şi-i punea capac,
alerga o raţă-n păpuriş,
mârâia câte un beţiv
printr-un tufiş.
Întorcându-ne acasă,
văzu pisica pe masă,
cum stătea lângă ziare,
plină de-ncântare.

Se ridică spre ea, pe lăbuţe,
altfel decât cu alte mâţe,
cu o privire galeşă,
spre pisica ţanţoşă.
Aceasta, la rândul ei,
mai blândă decât cu alţi căţei,
gheruţele nu şi-le-a scos,
n-a scuipat în sus şi-n jos.
Cei doi s-au apropiat,
uşor, cum nimeni n-a sperat,
şi, bot în bot, ei s-au pupat!...
Fericire mare, pentru fiecare,
abia aşteptau să iasă la plimbare.
De lungă durată nu a fost,
vânzarea de ziare mergea prost,
pisica a plecat cu chioşc cu tot.
Aşa e viața,
trecuse partea cea mai grea
şi s-au poticnit în altceva.

Grădina Domnului

În mijlocul câmpului,
în bătaia vântului,
parcă-n ciuda gândului,
împrejur sârmă ghimpată,
inutil, doar să se vadă!...
Animale, plante,
oameni, ce se vor aparte,
sunt cu toţii la un loc,
derulând al vieţii joc.
Un păun se umflă-n pene,
lângă o privighetoare
care se vrea sclipitoare,
florile,... mândre de ele,...
se veştejesc de tinerele
ca să devină... imortele!...
Oamenii,...
nici nu ştiu ce-şi mai doresc,
frumoşi, puternici,
şi deştepţi să fie,
dacă se poate, pe veşnicie!...

Alături,
nişte ciori,
printre oameni, printre flori,
ţop-ţop-ţop, peste mirişte,
fără ca graba să le mişte,
pe veşnicie nu dau doi bani,
nici nu vor s-ajungă-n rai,
visele nu le răsfaţă,
fiindcă le trăiasc... în viaţă!
Ici-colo,
găsesc câte-o sămânţă,
şi ne privesc cu-ngăduinţă,
căci în viaţa lor,
cu sutele de ani,
poate-şi vor aminti vreodată,
că am fost odată contemporani.
Nu tot ce-i drag omului,
este pe placul timpului,
asta-i voia Domnului,...
aşa-i și grădina Lui!...

Curtea părintească

Casa veche parcă pică
şi pare mai mică,
curtea, cândva plină de noi,
acum, pomi netunşi,
buruieni şi noroi!...
Coteţe şi grajduri,
fremătau de viaţă,
cai, vaci, raţe și găini,
azi goale, năpădite de ciulini.
De la câine,
nici sârma n-a mai rezistat,
au luat-o căutătorii de fier vechi
de la margine de sat.
Tata,
care ne hrănea şi bătea,
azi e un rug de mure,
ce peste tot se-ntinde
şi curtea o cuprinde,
nici acum nu ne răsfaţă,
ne înţeapă şi ne-agaţă.

Mama,
un tei, plin de arome,
și-acum,
ne linişteşte şi adoarme.
Cele trei surori,
cândva ca nişte flori,
ale părinţilor fructe,
se-ntâlnesc azi,
doar să se-nfrunte.
Fratele,
mai mult lipsă,
atunci, ca şi acum,
preocupat mai mult
de alcool şi de fum.
Eu
aş vrea să dorm,
oricât de mult,
să nu mai pot
durerea lumii s-ascult,
să visez cum viaţa
o ia de la-nceput!...

Resturi

Resturi de fructe,
sunt foarte multe,
resturi de pâine,
de azi pe mâine,
resturi de haine,
cârpite, dar faine,
resturi de cărţi,
poţi să înveţi,
resturi de eră,
pentru cine mai speră,
resturi de iubire,
un vis subţire,
resturi de oameni,
flămânzi şi fameni,
resturi de viaţă
avem în faţă!...

Stau şi mă-ntreb,
mai e ceva întreg?...

Fructe străine,
de chimicale pline,
pâine umflată,
pare ca din vată,
haine scumpe tare,
de înmormântare,
cărţi groase şi multe,
de nimeni citite,
vor fi ere noi,
dar nu pentru voi,
iubire de zor,
la televizor,
oameni solizi, întregi,
musculoşi, dar blegi,
viaţa toată-n faţă,
în umbră şi ceaţă!...

Zborul din vis

Dimineaţă,
soarele răsare,
mă trezesc din nou,
nu-mi prea este foame,
dar mănânc un ou,
la serviciu plec,
deşi nu am chef,
că am ca şef un bou,
aer de cavou,
dar noroc cu harul,
de la Dumnezeu,
care-mi umple carul,
mereu ceva nou,
seara privesc luna,
ca pe-un bibelou,
dar şi ea apune,
şi eu dorm, iar greu,
zgomot de depou
lângă blocul meu.
Visez, totuşi, că zbor,
trec din nor în nor,
nu-i prea mult popor.
Pare un viitor,
nu mai vreau să mor!...

Visul din vis

Vis,
la țărm de mare,
unde-am cunoscut iubirea de copil,
atâta că nu puteam să mai respir,
dar și pe cea de om matur,
când căsnicia e-nprejur,
ca un destin invers de flutur,
întăi, zbori și te-nveselesti,
și, tot restul vieții, te târăști!...
Dormeam,... sau nu dormeam,
în chinurile facerii unui vis,
așa se nasc visele în paradis!...
Apăruseși,
cu o ceată de gălăgioși,
foarte tineri și frumoși.
Unii mă priveau nedumeriți,
alții, păreau a fi smeriţi.
Vor de la tine idei,
abia așteaptă să devină zei!...
Măi omule, trezește-te!...
Nu ești bucuros,
te văd preocupat,
nu este cum m-am așteptat,
ziceai tu,
strângându-mă scuturat.

Zeul zeilor te-a ales,
ţi-i-a trimis să te ajute
să te faci înţeles!...
Hm!...
Tocmai,
le-am primit pe-astea toate,
nu-n vis, ci-n realitate,
de la niște oameni,
nu de la niște zei,
așteaptă de la mine,
să scriu pentru ei,
să le fiu
şi saltimbanc și demiurg,
să curg pentru ei, să tot curg,
din amurg în amurg,
să le dau semințe de vis,
pentru a-şi crea,
aici, al lor paradis.
Poţi avea totul
şi-n cer şi pe Pământ?...
Să le leg împreună,
nu ştiu cum,...
mă bântuie-un gând!...

Casa din rai

Pe-o pajişte verde,
doar soarele-o vede,
răsărise-o casă,
nespus de frumoasă.

Pe acoperiş,
ca-ntr-un luminiş,
totul era-nflorat,
frumos colorat.

Cap de prunc părea,
cu pletele aiurea,
să nu disparǎ-n vânt,
mi-era primul gând.

Zumzetul de-albine,
ce venea spre mine,
îmi da de-nţeles,
nu-s doar eu ales!

Iarba verde, multă,
pădurea ce-ascultă,
totu-i o plăcere,...
e ... lapte şi miere!

Aş rămâne-n vis,
mereu mi-am promis,
aud ceva, rău, sâcâitor,
un ceas deşteptător.

Curcubeu din flori

Flori multicolore
aranjate-n boltă,
te cheamă să vii,
îţi deschid-o poartă.

Spre soare şi apă,
îngerii s-adapă,
încerci să te apropii,
prinde-i, dar îţi scapă.

Sunt prea lunecoşi,
parcă-s unsuroşi,
mirosu-i de peşte,...
totul se-nvârteşte!

Curcubeu rotit
ce ai de vestit?...
Ca să iau cu mine
şi să-mi fie bine!...

În albul profund,
te-nvârt și te-afund,
să iei ce doreşti,
să poţi iar să creşti.

Nemulţumitul

Fire răzvrătită,
de femei iubită,
de bărbaţi hulită,
având idei clare,
ţinte ideale,
încearcând să facă,
şi chiar să desfacă,
legături subtile,
multe... inutile.
Nimic nu contează,
atunci când lucrează,
şefi, familie, căţei,
să-naud-atunci de ei.
Multe rezultate,
renumite toate,
când le-a obţinut,...
nu-i satisfăcut.

Timpul şi banii

Doamne,...
dă-mi o picătură din Univers,
şi ţi-o umplu cu planete,
dar dă-mi şi milioanele de ani,
dă-mi o parte din Pământ,
şi ţi-o umplu cu continente,
dar dă-mi şi miile de ani,
dă-mi din continent, o parte,
şi ţi-o umplu cu state,
dar ai răbdare,
stai și Tu și socoate,
nu se fac aşa uşor de toate.
Dă-mi o ţară, cu oameni buni,
să ştie să-i recunoască pe străbuni,
să ştie să înveţe de la toţi,
şi o să vezi,... că după noi,
n-o să te ţii, n-o să mai poţi.
Timpul o să curgă-n avalanşă,
realizări din ce în ce mai multe,
în ani, luni, zile, ore şi minute!

Mult timp nu ne-am gândit
că n-am avea destule secunde,
ce vremuri,... acum când socotim
totul în... nanosecunde!...
Ce-nseamnă nanosecunda
în faţa milioanelor de ani?...
Nimic în timp,...
dar, azi, foarte mult în... bani!

Leacul singurătăţii

Nicicând
nu mi-am dorit mai mult,
să fiu singur cu mine,
numai aşa, în linişte,
mă pot gândi la tine!...
Cândva, singurătatea
ne-o petreceam în doi,
azi, nu mai putem,
doar poate,
dând timpul înapoi!...
Muncesc din greu,
să-mi omor gândul,
visez mereu,
ca să uit totul!

Mentorul

Oare ce o fi?...
Român parcă nu-i,
că face ce spune,
numai lucruri bune,
nu laudă ce face,
face doar şi tace!
De epoci şi generaţii,
nu i-au intrat în graţii
cei ce una afirmau
şi alta făceau.
Lichelele toate
le-a ţinut departe,
iar pe cei cu carte
i-a tratat aparte.
De te ştie bine,
chiar ţine la tine,
nu pune pile unui prost
căci te ia, pe loc, la rost!

Triumful prostiei,
rodul democraţiei,
l-a făcut să plece
şi să se aplece
spre gândirea pură
fără pic de ură,
doar din când în când,
a trimis un gând
către cei rămaşi,
epigoni, urmaşi,
dintre cei codaşi,
masă amorfă, multă,
proastă şi incultă,
care jubila.
căci nu mai avea
cine-i critica.

Nu pune mâna pe poet!

Nu,
nu pune mâna pe poet,
te poate arde,
e mereu ardent!

Nu,
nu te obosi,
să lauzi sau să critici un poet,
la ambele-i mereu absent!

Da,
urmează-l pe poet,
spiritul său te-o face
să fii cu viaţa mai atent!

O lacrimă de viaţă

Ţi-am dăruit un mărţişor,
un gest simbolic,
face bine la dor!...
Nu ţi-a plăcut,…
te-aşteptai la mai mult,
îţi citeam gândurile nerostite,
erau doar două fire răsucite.
Ţi-am dăruit un ghiocel,
și nici nu te-ai uitat la el,
e-o diferenţă de discurs,
el e sfios,
mereu priveşte-n în jos,
iar tu pe dos,
vrei tot mai sus,
mereu mai sus.

Mă doare o petală,...
părea a spune el,
mi-ai dat mare scofală,
e doar... un ghiocel,
fără iubire am să mor,
continuă el, cu-același dor,
altele primesc aur în dar
eu aştept asta, dar în zadar!...
Două fire împletite,
în alb și roșu,
un mărţişor,...
plin de iubire, dar și de dor,
lacrimă de viaţă,
un firav ghiocel,
te luminezi la față,
de cum privești la el,
date și primite cu iubire,
ambele înseamnă
un strop de... fericire.

Sus şi jos

Durere
din iubirea,
ce-ar fi putut să fie,
şi n-a fost,
mintea
ce-mi spune,
că n-are niciun rost,
gândul
ce-mi zboară,
atunci, la început,
ce mult aş vrea,
ca timpul
să nu mai fi trecut,
privirea ta,
de-atunci,
mă tulbură şi azi,
n-ai vrut să-mi calci pe urme,
de frică să nu cazi.

Nici eu
n-am aşteptat,
doream s-ajung mai sus,
mereu mai sus,
dar timpul ne-a-ndepărtat,
totul și toate au apus,
iar fiecare, astfel,
pe drumul său,
s-a dus,
şi s-a tot dus,
nu mai contează,
acum,
dacă-n jos, sau sus.

Toamna

Toamna,
început şi sfârşit!...
Dacă,
iarna,
de îngheţ te-ai ferit,
primăvara,
ai înflorit,
vara,
te-ai copt,
dar nu te-ai topit,
toamna,
poţi culege tot
ceea ce ai crescut,
având energie
pentru-n nou început.

Ajunul Crăciunului

Doar în noaptea de Ajun,
să fii moş, e ceva bun,
toată lumea te răsfaţă,
veselia e pe faţă,
toţi îţi spun doar lucruri bune,
parc-a venit raiul în lume,
sunt cu tine mai de treabă
ba te gâdilă… și-n barbă!
În noaptea cea de poveste,
primim daruri... şi o veste.
Vestea bună-i că soseşte
Pruncul ce ne mântuieşte,
luptând c–o plapândă viaţă
ca s-avem lumină-n faţă.
Ajunul Crăciunului
face bine omului,
căci el pune la un loc
capetele vieţii,
făcând ciudă morţii,
ca tot ce-avem mai de preţ,
ce-l face pe om măreţ,
amintindu-ne la toți,
că pentru a fi frumoşi,
ne trebuie şi prunci şi moşi.

Reinviere

Să învăţăm a trăi,
cum trăiesc pomii iarna,
fără frunze şi flori,
aşteptând primăvara.

Muguri umezi ușor
prevestesc noua viaţă,
de-un firav mărţişor,
legăm noua speranţă.

Să iertăm, să uităm
tot ce nu ne-a plăcut,
s-ajutăm, majorăm
ce-i un nou inceput.

Tot ce-i sfânt reînvie,
într-un sacru mister,
şi la noi va să fie,
eu aştept,... şi tot sper.

Dumnezeu ne învaţă,
ce reînvie-i speranţă,
ce-i speranţă e viaţă,
şi ce-i viaţă ne-nalţă.

Ce o să mai fie?

Mi-ai spus
să nu te mai iubesc,
dar n-am putut!
Ce poezie!...

Am vrut, să uit,
m-am chinuit,
dar n-am putut!
Ce tragedie!...

Ai vrut
amici să fim,
dar n-am putut!
Ce nebunie!...

Aş vrea
ca să iubesc din nou,
oare-oi putea?
Ce-o să mai fie?...

Începuturi de toamnă

Oricând,
te-ai fi născut,
grădiniţa
o-ncepi toamna,
în loc de mama,
o ai pe doamna,
deodată,
singur nu mai eşti,
şi nici micuț,
chiar simţi cum creşti.
Şcolile,
de toate felurile,
nu-nfloresc
precum florile,
căci pentru ele,
primăvară este toamna,
când se ițesc, pe rând,
în calea noastră,
floare cu floare,
şi ne conduc
pe a vieţii cărare.

Şi munca
o începi tot atunci,
vara, termini şcolile,
şi vezi pe unde-o apuci,
să găseşti
tot ce e mai bine,
pentru toţi ai tăi
şi pentru tine.
Deci,...
este toamna un sfârşit?
Doar pentru cei ,
ce timpul i-a cam depăşit!...
Când,
după-atâtea începuturi,
te simţi cam copt,
nu renunţa,
că asta nu e tot,
dacă nu mai ai ceva nou,
pentru tine,
alătură-te celor ce abia încep,
şi o să-ţi fie bine!...

Tot ce poţi tu pentru ei,
atunci, să le dăruieşti,
dar nu uita însă de tine,
încă mai poate-ți fi bine,
şi-n toamna vieţii, la apogeu,
poţi să începi ceva nou,
doar pentru sufletul tău.
Nu renunţa niciodată uşor,
poți găsi un întăritor!

Renaştere din cioburi

Pentru Mihaela Cazimirovici

Iubirea veche,
coşmarul fără sfârşit,
dar *şi* reînvierea,
prin care *mi se* re*naşte viaţa*,
atât de simplu,
printr-un *rece respiro filosofic,*
mă transformă *pe loc,*
prin *însufleţire* şi *curaj,*
şi opreşte *tot* ce-mi *fuge*a
înainte *printre degete*.

Ultima lacrimă,
din *timpul iubirii* mi-a dat,
decizie şi *speranţă,*
pentru *un nou început,*
şi *naşterea aripilor,*
folosindu-mă
de *ironia adevărului*
şi *onestitatea creaţiei*,
pentru că în *lupta cu viaţa*
timpul nu mai piere.

Dincolo de poarta dragostei,
de primăvară,
se produce
o *transformare fatală,*
unde *minciuna*
nu mai intră *prin uşa din dos*
şi *iubirea-şi naşte cerul,*
ca-n *definiţia dragostei,*
făcând, *spre final,*
mereu acelaşi joc infinit.

Noua *iubire-şi naşte cerul,*
printre aripile clipei,
şi speră, *după anii pierduţi*,
să atingă *infinit*ul,
să ajungă,
chiar *împotriva destinului*
la locul potrivit,
cu prima *oprire în veşnicie,*
prin *uitare de sine,*
timp ucis şi *nelinişti palide*.

Voi fi *gata să zbor*
să *construiesc noul Babilon*,
într-un *alt început*,
mergând în *sens unic*,
cu *dor nestins*,
trecând *totul până la tine*,
cu *lacrimi limpezi*,
clipe suspendate,
dar cu *speranţa vie*
în *renaşterea paşilor.*

Poate

Poate că mi-am dorit cândva,
să fii singură, dar nu așa,
ca să nu sufere altcineva
când împreună noi vom visa,
dar nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate că iar te-am supărat,
atunci când eu m-am îndepărtat,
simțeam că nu mai pot trăi,
privind în ochi tăi nevii,
dar nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate că ar fi fost mai bine,
să fiu mereu alături de tine,
dar nu credeam a putea alina,
această mare suferință a ta,
dar nici nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate că, te-ar fi ajutat
mai mult, de-aș fi încercat,
dar nu mai puteam deloc suporta
văzând durerea din privirea ta,
dar nici nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate că o să revii,
la ale noastre reverii,
când ne visam în alte vieți,
alături, printre îngeri și poeți,
dar nici nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Aș fi vrut mai mult să te știu,
nu cu sufletul tăcut si pustiu,
căci eu te iubesc,
mult te prețuiesc,
nici nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Fă-mi orice mie,
ca bine să-ți fie,
să trăim în timp,
nu în contratimp,
dar nu mă uita,
și nici nu renunța!...

Hai la Teatrul Nou!...

Teatrul Nou,
gata,... este,...
nu mai este o poveste.
Are Julietă şi Romeo,
este jucat ca la rodeo,
la bloc şi nu la balcon,
este astăzi de bonton.
Are şi scară către infinit,
pe care te urci cu gândul,
şi te cobori cu timpul.
Freddy, mereu tăcut,
de jucat foarte plăcut,
text nu ai de învăţat,
şi mereu eşti mângâiat,
că bărbaţii vor, tot timpul,
să îl joace toţi, cu schimbul.
Cum prevedea Nostradamus,
se vinde şi un Stradivarius,
dar când puneau preţul la cale,
hop,... poliţia pe cărare.

Culmea navigării pe calculator,
să se facă prin soft... şi-un viol!...
Codrul verde
nici nu se mai vede,
căci este negru şi plin de ciori,
nu vin spre tine, nu te atacă,
te înveseleşte, nu-ţi dă fiori.
Există, totuşi,
şi un pom verde,
cel al iubirii ce nu se pierde.
Cine nu ştie
să se comporte,
primeşte un prostavenin forte.
Femeile nu mai sunt închise,
cu gardul,
se ţin aproape,
cu cardul,
iar bărbaţii,
cu miros de femeie,
tânjesc după Elena,
femeie cu scânteie!..
Peste toţi şi peste toate,
ne-nvaţă Claudia, cum poate,
când cu ţipete,
şi când cu şoapte.
La mulți ani şi sănătate!

Frumos şi urât

Cine recunoaşte,
Doamne,
că-i urât?...
Nici dacă se simte
cu ștreangul de gât,
pentru că, de fapt,
nu există urâtul ca atare,
acesta
nu vine din înfăţişare,
ci izvorăşte
dintr-a noastră stare.
Ce vede cineva la noi,
de-afară,
este o aură ce ne înconjoară,
ca un amestec de lumini şi umbre,
ce îl emitem continuu, dar filtrat,
de psihicul nostru dominant,
şi nu este doar vorbă goală,
să spunem că urâţenia
nu este o imagine,
ci este-o boală.

Frumuseţea vine când
lumina noastră interioară,
nu mai are loc în noi
şi dă pe dinafară.
Armonia a ce este înăuntru,
cu ce-i pe-afară,
ne-ajută să formăm un echilibru,
cu tot ce ne-nconjoară,
şi cine poate să-l aibe-n a sa fire,
îi iradiază pe ceilalți cu iubire.

Ingenuu şi diafană

El ingenuu, ea diafană,
se plimbau printr-o poiană,
sugerau că-s împreună,
mergând ţinându-se de mână.
El vedea structurile,
ei îi plăceau culorile,
el făcea-n minte calcule,
ei îi zburau gândurile,
el natural, ea nenaturală,
el rațional, ea iraţională,
el euclidian, ea neeuclidiană,
s-au adunat din nimereală?...
Toate păreau în a-i desparte,
fiecare cu mintea-n altă parte,
dar ţintind tot mai departe.
După ce o vreme a mai trecut,
întâlnirile au reînceput,
ceva din sufletul lui îi spunea,
că-i este destinată să fie a sa,
și pentru a-i obține acceptul,
ar cuceri chiar Everestul.

Drumul care mă ducea la tine,
a fost cel mai greu din lume,
îi spunea el la un moment anume.
Am simțit că s-a rupt ceva din mine,
cărări grele, şerpuitoare,
reale nisipuri înșelătoare,
urcuşuri abrupte, pante ameţitoare,
prăpăstii profunde, rare raze de soare,
urmărind o speranţă reinvietoare.
Si totuşi,… ajuns-am acolo sus,
chiar foarte sus, cât poate fi spus,
căutând a ta privire,
cea venită din iubire,
am găsit o altă lumină,
de esenţă clar divină,
L-am simţit pe Dumnezeu,
în porii fiinţei mele, în sufletul meu,
L-am rugat să m-oprească
pe acel tărâm curat și sfânt,
mi-a răspuns că mai am destule
treburi, încă, de făcut pe Pământ.
Acolo, tu nicăieri nu te zăreai,
călăuza mea vie deloc nu mai erai,
Domnul, la El, atunci nu m-a vrut,
ce mai aveam altceva de făcut,
decât să mă întorc pe Pământ?

Paraşută de salt peste timp n-am găsit,
m-am aruncat înapoi de unde am venit,
într-un loc ce-l crezusem pe veci părăsit.
Codrul, cel mai bun prieten, mi-a devenit,
animalele, toate, m-au ocrotit,
pentru că ele nici nu te întreabă,
nici nu te judecă, dacă cu ceva ai greșit.
Pe oameni i-am simţit agitaţi, mici şi răi,
puşi pe ceartă, mereu pregătiţi de război,
nimic din ce spuneam, nu credeau,
preocupaţi doar de ce beau și mâncau.
Pentru ei, nimic deosebit nu s-a-ntâmplat,
eu nu fusesem niciodată, niciunde plecat,
viaţa îşi urmase normalul parcurs,
doar timpul a curs, şi-a tot curs,
mare a fost a mea uimire,
când, în sfârşit, am dat de tine.
Acolo, cu toţi la un loc, te-am zărit,
încercai să-mi spui ceva, abia şoptit,
ziceai că nimic nu s-a întamplat,
în timpul în care fusesem plecat
şi să nu mai mă ţin de snoave,
rod al imaginaţiei mele bolnave.

Totuși,... ai rămas în inima mea,
încerca el să se reapropie de ea,
cautându-te, pentru sufletul meu,
nu te-am găsit, atunci, pe tine,
dar L-am descoperit pe Dumnezeu.
Celor două drepte paralele,
care nu se întâlnesc niciodată,
eu le-am găsit o altă soartă,
axa vieţii şi cea a divinităţii,
le-am apropiat, împotriva sorţii,
iar pentru a ta preţuire,
am făcut aceasta chiar prin iubire,
luptând zi de zi pe cărările vieţii,
ca să rămână totul eternităţii.
Ce te-au apucat, omule,
amintirile acestea, acum,
căci tu m-ai câștigat,
până la urmă, oricum,
concurenţa, așa este, a fost dură,
dar ţi-ai depăşit a ta măsură,
am apreciat atunci toate acestea,
nu mai tot relua povestea!

Da,... însă toate s-au adunat,
așa este la apusul vieţii,
să-i mulţumim divinităţii.
Nu mai pot păstra un mister,
am pierdut acea voinţă de fier,
de data asta, știu că mă vrea,
voi pleca iar, mă voi duce la El,
mă cheamă acum, acolo sus, în cer,
de data asta mi-a dat şi-un motiv,
doar pentru voi, pe Pământ, sugestiv,
cáncer, este termenul medical,
mi l-a trimis într-un limbaj cordial,
d' asta te-am căutat, ca să știi,
schimb grădina ta cu cea a Domnului.

Prima seară

Prima seară,
cu tine la ţară,
a fost ca într-un paradis,
am trăit împreună
o seară de vis,
pe drum,
la-ntoarcere, am visat,
cum prin sufletul tău
m-am plimbat,
pe tot drumul,
am ascultat, ce prilej,
de sute de ori, Adamo,
cu „Tombe la niege”,
Doamne, de ce n-ai oprit,
atunci, timpul în loc,
de ce ne-ai lăsat
în al vieții dur joc,
ce vei face Tu,
acuma cu noi,
de nu știi altceva,
dă-ne timpu’-napoi!

Făcător de oameni

Prietenul prietenului
este și el al meu prieten,
dar profesorul profesorului
oare ce este?...
Asta este o poveste!...
De oriunde pleci,
fără să te apleci,
cunoști multe date,
le transformi în fapte,
poți să le compari,
peste ani și... ani.
Ai fost pus pe gânduri
în mai multe rânduri,
forțat să aleagi,
și nu să culeagi,
să fii sau să ai,
să ceri sau să dai,
să lupți sau să stai,
ai ales mereu
ce a fost mai greu,
oameni să clădești
și să îi călești,
pentru vremuri grele
cu multe părți rele.

Cu multe virtuți,
ai condus pe mulți,
fiind în multe funcții
în mari instituții,
unde tot ce-ai început,
are prezent, nu doar trecut.
Peste ani și ani,
precum unghiul drept,
vertical și înțelept,
la lume veghezi,
și azi ne luminezi,
spirit modern, informat,
realist, nedeformat,
aduni date, comentezi,
pentru noi,
și-acum, contezi.

Destin

Regina mea în cele multe,
și-n altele ce or să vină,
privește-n sus și înainte,
nu spre-ntuneric, spre lumină!

Destule-s rele-n lumea asta,
nu le lua pe toate-n seamă,
doar de le vezi, cu asta basta,
le-nțelegi, dar nu ai teamă!

Creația în viață și-artă,
e dincolo de rău și bine,
cu inteligență promovată,
îți va-mplini destinu-n sine

Chiar când nu va fi totul bine,
nu căuta la nimeni vreo vină,
relele vor trece de la sine,
prin chiar esența lor divină.

Toate acestea or să treacă,
privește-n jurul tău senină,
căci totul vine, totul pleacă,
păstrează-ți aura divină!

Dacă aș fi!

Dacă aș fi un cânt,
și-aș fi la tine-n gând,
mereu cu tine-aș fi,
oriunde și oricând!

Dacă aș fi un vers,
pentru tine ales,
aș fi în mintea ta,
și-acolo aș tot sta!

Dacă aș fi un vis,
de Domnul trimis,
aș fi la tine-n somn,
cu tine, ca să dorm!

Dacă aș fi un dor,
să-ți fiu ocrotitor,
aș fi aiurea călător,
să-ți fie mai ușor!

Dacă aș fi o lumină,
de natură divină,
aș avea o speranță,
să luminez a ta viață!

Nimic din toate nu sunt,
doar un muritor, așteptând
să vii de oriunde, oricând,
cu al tău *farmec sfânt*.

Actrița

Când copilă, când bunică,
când panteră, când pisică,
așa este, asta-i meseria sa,
să devină tot ce se vrea.

Mulți i-ar da soarele și luna,
ca să-i pupe odată mâna,
dar, pe ăștia, nu-i vrea ea,
căci-i-ar cere și-altceva!

Deși-i frumoasă de pică,
uite atât cât e de mică,
de nimic nu-i este frică,
muncește,... ca o furnică.

Plină de talente și idei,
cât o sută de femei,
de la viață ce o așteapta,
frumoasa și isteața de ea?

Pomul de sânge

Nu știu de unde vin,
dar știu de unde plec,
pe unde o să trec,
unde o să ajung,
din nou nu știu,
nici nu cred
c-o s-ajung undeva,
și nici cândva,
interesează pe cineva?
Din firișoarele roșii,
abia vazute, în mâini,
picioare, pe obrazul meu,
cum, iar nu știu,
așa vrea ca Dumnezeu,
s-adune și crească un pom
închis în vene,
ca-ntr-o mantie,
cât sunt, și voi fi om.

Dar pomul crește,
și se-ntinde,
până, în mine,
nu-l mai pot cuprinde,
se îndreaptă
singur spre cer,
cine-l cheamă,
este iar un mister!...
Și-atunci, mă rup în două,
ca sânge,
ajung în pământ,
spre cer mă-nalț
doar ca suflet, ca gând.

Unde de iubire

Îndrăgostiții
nu se întâlnesc,
nu se despart,
se știu din totdeauna
și, împreună,
ca două unde,
infinitul îl străbat.
Din când în când,
fără un calcul,
unul sau altul
întâlnește un obstacol,
se cheamă moarte,
îl depășește
și merge mai departe.

Curge

Curge,
înseamnă învinge,
și-n viață te-mpinge,
tot ce stă e rău,
chiar dacă este al tău.
Ceea ce curge-n tine,
îți face doar bine,
iar ce se oprește
te nenorocește.
Curgă sângele în tine,
ca să îți fie bine,
curgă apa-n lume,
treacă și prin tine,
să circule și banii,
nu-i strânge cu anii!

Mai presus de toate,
curge și după moarte,
e spiritul tău,
de la Dumnezeu,
nu-l ține închis,
nu e interzis
să îl lași să zboare,
să adune florile,
să învingă bolile,
pentru că stagnare
înseamnă tumoare.
Și sufletul curge,
dar nu se distruge,
este ca o undă,
poate să pătrundă,
unde nu-ți stă gândul,
dar ajunge cântul,
menit să unească
cerul cu pământul.

Te caut

Sala, în care te-am văzut întâia oară,
are ceva ce încă mă-nfioară,
te zăresc aievea, undeva,...
mai întrebă de tine şi altcineva....
Căndva erai acolo,...
te priveam,… şi nu mă săturam.

La casa ta, cea de la ţară,...
prinţesă printre flori,... erai atunci,
răzbate un pustiu adânc, acum,…
îl simt de-afară, chiar și printre uluci!...
Erai pe terasă cu mine,...
eu nu sorbeam cafeaua, ci pe tine.

În parcul de lângă crâng,
ciudată idee de politician nătâng,
legat cu o alee, luminată, de satu'-ntunecos,
ne amuzam teribil, căutându-i vreun folos.
Eram în maşină şi ne veseleam,...
acum, fără tine, doar treceam.

Am trecut pe la tine, pe-acasă,
să-ţi dau un dar de suflet, mai aparte,
o carte nouă, cu poemele-ți dedicate.
Adesea te aşteptam la scară să cobori,...
dar n-ai venit, nici chiar de sărbători.
Altădată mă invitai şi-mi vorbeai,...
acum, ce dureros, nici măcar nu erai.

Te caut, te caut, ca și altădată,...
ne vom mai regăsi, oare, vreodată?...
Nu știu, nu știu și rău mă doare,
sper să am inima tare,
să trec peste toate odată,
având un dor în suflet totodată,
mă sperie cuvântul ”niciodată”.

Ghiocei și suflete

Mergeam prin pădure,
călcam apăsat
peste frunzele uscate
de Dumnezeu aruncate,
printre copacii viguroși,
falnici și frumoși.
Căutam ghiocei,
era prima mea tentativă,
școlărească inițiativă,
pentru învățătoare,
să fie mai înțelegătoare.
Deodată,
unul mi-a ieșit în cale,
mic, firav,
privind spre soare,
reușise să strapungă,
frunze moarte să învingă,
dându-și energia toată,
la lumină să razbată.

Brusc,
m-am simțit izolat
și de griji înconjurat,
în ce lume am intrat?
Nu știam ce să mai fac,
pe unde o să mai calc,
sub orice frunză
putea fi un ghiocel,
fără a vrea, fără a ști,
aș fi putut călca pe el!...
Așa este și în viață,
suflete firave,
ce le-avem în față,
am putea călca pe ele,
fără minte,
fiindcă nu mai privim
deloc în jos,
ci doar în sus și înainte.

Pulbere de iubire

Pășeam sfios
pe scara infinitului,
pornind din iubire,
țintind spre nemurire,
te îmbrățișam,
să mă iei cu tine-n zbor,
simțind că mușchii nu mai vor,
să mă lipesc de tine,
să mă topesc de bine.
Vom fi cândva doar gând,
departe de Pământ,
radiind în univers
ceva ce mulți n-au înțeles.
Pulbere de stele,
noi vom fi,
cu ploaia, pe pământ
vom reveni,
iubirea noastră
va trăi din nou,
făcând universului cadou
un infinit de semințe de viață,
celule de iubire,
născute din tine și din mine.

Spre Casa Soarelui

Binevenită fii
în Casa mea, oricând,
cu mine mereu așteptând,
în loc de ceas,
o inimă de aur,
cândva plină
cu sânge de taur.
Porni-vom la drum
plecând din iubire,
ajungem-vom la nemurire.
Să mă iei cu tine-n zbor,
știind că
mușchii nu-mi mai vor,
să mă lipesc de tine,
să mă topesc de bine!
O rază din Soare
s-a desprins,
și s-a unit cu noi,
să ne ajute la nevoi,
să ne lăsăm în voia ei,
fiindu-i urmăritori,
deveni-vom nemuritori!...

Mi-am pus mâinile
la ochii vieții
și am țipat din toți rărunchi,
când mai încet,
când mai în șoaptă,
ajutor,...
nimeni acolo nu ne așteaptă?...
Suntem orbi,...
nu hrană pentru corbi!...
Doar pădurea a răspuns,
cu un foșnet de frunze,
vântul adia,
în zări albe, le spulbera,
dându-ne așteptări
de speranță,... uneori.
Îngrijorați, atenți,
la cu zburăm,
ghioceii cosmici
să nu-i călcăm,
ascunși sub frunzele stelare
cu prezență deloc bănuitoare,
așteptau, cu noi să-i luăm,
cât ne iubim, să le arătăm.

Și-n cosmos,
iubirea trebuie întrețiuntă,
o floare, mereu, o ajută,
iubire fără suferință,
nici acolo nu există!
Cobor în mine,
pentru a-mi lua timpul,
de a fi mai mult cu tine.
Adunam roua universului,
să o am cu mine,
când mă voi contopi cu tine,
să-mi adape inspirația,
exprimându-mi grația.
Soarele
ne va vedea iubirea...
Începeam lupta,
de acolo de sus,
de la iubitul meu Soare,
Soare prețios,
Soare de aur,
la, lala,
lalala, lalalala,
lalalalalalalalalalalala!...

Acasă,
Brâncuși te cioplea,
și te cioplea,
și iar te cioplea,
și te tot cioplea,...
pe buric părea
că ți-a căzut o stea!...
După secole de poezie
te-am dezbrăcat,
stând în fața crucii,
am fost cuprins
de o puternică dorință,
ți-am dat jos hainele
și te-ai oferit cu totul!...
Deodată,
ne-am transformat
în gând,
departe de Pământ,
pulbere de stele
am devenit,
cu ploaia înapoi
am revenit!...

Iubirea
ni s-a înmulțit,
la infinit,
am semănat
celule de iubire,
venite din tine
și din mine.
Lăsam spre viitor
tot ce avem mai bun,
răspândindnd
semințe de iubire,
grăunțe de nemurire,
pe care o furnică
le ducea în cârcă.
Timp rebel, timp rebel,
un du-te vino tembel,
cicluri infinite într-un hău,
spiritul nostru în neantul tău,
vom avea ceva
din neputința ta,
dar nu vom fi sacrificați,
nici noi, nici ceilalți!...
Regretul
că am fi trăit în zadar
va muri în noi,
iar, și iar, și iar!...

Noaptea de Florii

În noaptea de Florii,
fără a mă aștepta,
m-a sunat Dumnezeu,
ca să-mi spună ceva.
Ia-ți inima și creierul,
veniți la Mine, împreună,
poți spune la alții ce vrei,
Mie nu poți să-mi spui
nicio minciună!
Poți aduna multe
în inima ta,
poți s-o ții ferecată,
sau s-o dai altcuiva,
dar fericit nu vei fi,
nici nu încerca,
să clădești fericirea ta
pe necazul altcuiva!
Vezi, de aceea, ce faci,...
viața cum ți-o petreci,
să nu ocupi, prematur,
noul tău loc de veci!...

Promisiune

Sufletu’ mi-e plin de tine,
nu mai încape-n mine,
nu pot să scriu sau să socot,
nimic să fac, eu nu mai pot,
pân' nu găsesc ceva de scris,
să-mi descarc sufletu’ de vis.
Urlă durerea-n mine,
că nu pot fi cu tine,
plâng chiar și în vis,
văzându-ți, chipul trist,
doar în cer e loc deschis,
pentru ce vis ne-am promis.
Păstor ne este Dumnezeu,
El e al meu, dar și al tău,
și, tot în vis, El mi-a promis,
oftează omule, oftează,
dar, totodată, și creează,
căci cineva mereu veghează,
și veți fi împreună cândva,
amândoi în ograda Mea!

A fost prea-n multe!...

În memoria lui Ioan Maftei-Buhăiești

A fost prea-n multe-n viața lui,
a fost
și-n teatru,
și-n proză,
și-n poezie,
de matematică,
nu mai vorbim,...
să spună cel ce de la el o știe!...
A fost în toate,
și-acum,... nu mai e,...
de noi depinde,
în viitor să fie,
să fie-n sufletele noastre,
cei ce l-am cunoscut,
să fie-n gândurile celor
ce, din citit, l-au priceput,
să fie acolo, mereu,
ca altădată,
să nu-l uităm,
așa cum doar poeții
și îndrăgostiții
cunosc cuvântul... niciodată!

Picătură de vis

Eu, tu, noi, voi,
el, ea, ele și ei,
ce, adesea,
ne vedeam
niște mici Dumnezei,
toți,
cei care avem,
sau am avut un vis,
din care ne-am trezit
și apoi l-am scris,
ori,
l-am cântat,
l-am dansat,
l-am pictat,
l-am sculptat,
l-am recitat,
repetat,
înainte,
sau după ce,
devenim natură,
visele noastre, distilate,
crea-vor
o picătură de cultură.

Omul şi Pământul

Ca o furnică
cu un elefant,
se luptă omul
cu Pământul,
inegal,
iar speranţele,
spre bine,
par în zadar.
Dacă furnicile,
se adună la un loc,
pustiesc
mai mult decât un foc.
Din vremuri
fără capăt,
planeta l-a ajutat pe om,
i-a dat tot ce îi trebuie,
de când a coborât din pom.
A sosit însă momentul
să ajute,
acum,
oamenii Pământul,
cu iubire
către mântuire,
cu arta şi ştiinţa lor
spre al nostru viitor.

A fi şi a nu şti

De o vreme-ncoace,
şcoala nu mai place!
Apărute-n ţară,
la apus de seară,
tot felul de şcoli,
care dau la toţi,
fel de fel de tonţi,
hârtii mii şi mii,
că au învăţat,
diplome au luat,
bacalaureat,
poate masterat
sau chiar doctorat.
De vrei la palat,
ştii că nu dă bine
fără doctorat,
vrei la primărie
şi nu citeşti bine,
doctorat nu ţine,
vreo trei facultăţi,
însă, au cam toţi.

Nu-i deci de mirare
că-n această stare
n-avem cercetare,
dar avem spitale,
fără doctori şi
fără mâncare.
Se fac multe fără rost
sub deviza,
ţara nu te vrea deloc
sau te vrea prost.
Învăţare, cercetare,
inovare, conjugare,
nu îţi trebuiesc prea tare.
Adunarea şi-nmulţirea
stăpânesc azi omenirea!

A fi sau a avea

Cu „a fi”
începem prima zi,
de când ne naştem,
suntem fii,
chiar când mai creştem,
vrem să fim,
până- nvăţăm
să împărţim.
Să ai,
devine vrerea ta
fiindcă „a fi”
înseamnă a-nvăţa,
iar ca să ai,
poţi chiar fura.
Să fii,
îţi trebuie o miză,
ca să creezi,
cauţi o muză,
iar ca să ai,
provoci o ...criză.

Să fii,
susţine omenia,
să ai,
induce lăcomia,
pentru că eşti,
n-ai loc în viaţă,
iar fiindcă ai,
te-ascunzi în casă,
să fii,
e pentru totdeauna,
să ai,
doar cât îţi dă mâna.
Cu toate acestea,
vreau să ştii,
nu este coadă la „a fi”,
ci „a avea” e ţinta vie,
de ar fi şi pe datorie.
Să ai,
e miza tuturor,
care nu cred în viitor,
să fii,
te face a gândi,
merită
a fi sau a nu fi?

Ecoul vieții

Prin parc,
mergeam, fluieram,
ce-i prin jur, nu gândeam,
gropi multe, n-am văzut
și-am căzut!

De jos,
te-am vazut, m-ai vazut...
te-am strigat, m-ai strigat...
te-ai oprit, m-am oprit ...
subit!

Deodat',
te-ai intors, m-am intors...
ți-am vorbit, mi-ai vorbit...
te-am vrajit, m-ai vrajit...
cumplit!

Apoi,
te-am iubit, m-ai iubit,
casă bună-am făcut,
și copii am avut,
doar doi!

Cu noi,
s-au născut, au crescut,
viață bună-au avut,
și apoi au fugit,
de noi!

Cei doi,
au ales, au cules,
multe au înțeles,
acum vin tot mai des,
'napoi!

Noi toți,
facem tot ce putem,
orișiunde suntem,
bucuroși că avem,
nepoți!

Acum,
ne-amintim cum a fost,
a avut, n-a avut, un rost,
mâncam, la adăpost,
de post!

Glossă

Credeam, și eu, că veșnic voi fi,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi.
Trăiesc astăzi doar cu-n balsam,
știu chiar destule, am iubire de neam,
muncesc foarte mult, însă totul nu am.
Am trăit, totuși, deși bani n-am avut,
am trudit, deși carte-am știut,
am suferit, de mă mir că mai sunt.

Venind către viață din vremuri adânci,
din moși și strămoși, străbunici și bunici,
visând la zâne și feți frumoși,
având, înaintași, părinți inimoși,
prin negura timpului,
prin volbura vântului,
trăind zgomotos, în dorința de-a fi,
petrecând bucuros, zi de zi, zi de zi,
credeam, și eu, că veșnic voi fi!...

Însă, numai trecutu' nu-i de ajuns,
mulți răsărit-au și toți au apus,
trecându-le viața fără de rost,
orice-au făcut și oriunde au fost,
multora le-a fost dificil ca să știe,
să învețe, să facă chiar totu-n iubire,
țintind, totuși, s-ajungă la fericire.
Ca om, o să-nvăț tot ce se poate ști,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi.

Dar nu ești singur pe lumea asta,
ai soacra, copiii, nepoții și nevasta,
ce îți vor cere câte-n stele și în lună,
pentru a lor viață, o viată mai bună.
Ca să mă pun bine cu Domnul,
în casă, grădină, în toate, ca omul
și ca să am de toate, mii și mii,
ei bine, mereu voi citi, voi gândi,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi.

În vârtejul vieții, dacă încă ești,
timp n-ai deloc, pentru povești,
pentru plăceri și baliverne,
nu mai petreci pe la taverne....
Vai și de tine și de viața ta,
tu crezi că-ți este bine-așa?...
Tot timpu' acasă, făr-nici un haram,
doar ceai, cu pâine si cu salam,
trăiesc astăzi doar cu-n balsam!...

Chiar nu mai știe lumea ce faci,
toți pot să creadă că te prefaci,
poate ți-a pus sechestru nevasta,
sau i-ai spus adio la viața asta!
Ce va fi oare de capul tău,
îl ai pe umeri, ți l-a luat Dumnezeu?
Studiez, scriu într-una, un amalgam,
știința este, de acum, tot ce am,
știu chiar destule, am iubire de neam.

Poate, mai bine, făcând altceva,
viața și soarta ți se vor schimba?
Există pe lume idei si proiecte,
mulțimi de programe concrete,
multe din ele, foarte deștepte!...
Le-am încercat pe toate-n zadar,
ba chiar am luat-o ca la abecedar
și-am găsit doar un tip de program:
muncesc foarte mult, însă totul nu am.

Poate, ești tu mai ghinionist,
poate, nu trebuie să fii așa trist,
toate-or să vină la timpul lor,
ba unul, ba altul, ia-o încetișor,
exista exemple, chiar foarte multe,
doar pentru cine vrea să le asculte.
M-am gândit și iar m-am gândit,
rezultatul nu prea m-a satisfăcut,
am trăit, totuși, deși bani n-am avut.

Din viață, poți multe să iei,
știință, filozofie, artă, câte vrei,
toate crează niște mici Dumnezei,
iubirea te așteaptă în mrejele ei,
toate îți sunt cu brațele deschise,
ducându-te într-o lume de vise.
Așa e, de-acum înțeleg, în sfârșit,
faptul că eu sunt un om împlinit:
am trudit, deși carte-am știut.

Toate-n viață au și-un trecut,
nu pentru toți la fel de plăcut,
unii, poate, au avut rezultat,
pe alții, valurile vieții i-au luat.
Pot spune, la final, neîndoit
fără de teama de a fi greșit:
m-am născut, am crescut,
am citit, am muncit, am trăit,
am suferit, de mă mir că mai sunt.

Am suferit de mă mir că mai sunt,
am trudit, deși carte-am știut,
am trăit, totuși, deși bani n-am avut.
Muncesc foarte mult, însă totul nu am,
știu chiar destule, am iubire de neam.
Trăiesc astăzi doar cu-n balsam,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi.
Credeam, și eu, că veșnic voi fi!...

Nicolae VASILE

Data şi locul naşterii: 16 Iunie 1954, Ludeşti, Dâmboviţa
Părinţi: Gheorghiţa şi Ştefan
Ocupaţie: Profesor universitar.
Studii liceale la Găeşti şi Mangalia, studii universitare şi doctorat în ştiinţe tehnice la Bucureşti.
Asociaţii profesionale:
Membru al Academiei de Ştiinţe Tehnice, din 1998;
Membru al Societăţii Scriitorilor Târgovişteni, din 2011;
Membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti, din 2015.

Debut publicistic în reviste:

Despre cercetare, editorial-eseu, Revista Lucrările ICPE, Nr. 1-2, Bucureşti, 1996.

Debut literar în volum:

Punctul de sprijin, Editura Mediamira din Cluj-Napoca, anul 2000.

Publicaţii tipărite:

Cărţi:
Punctul de sprijin, Roman, Ediţia 1, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2000;
Punctul de sprijin, Roman, Ediţia 2, Editura AGIR, Bucureşti, 2007;
Echilibrul Marinarului, Roman, Editura AGIR, Bucureşti, 2006;
Ştiinţă şi prejudecăţi, Eseu, Ediţia 1, Editura Electra, Bucureşti, 2010;
Reinventarea omului, Eseu, Ediţia 1, Editura Bibliotheca, Târgovişte, 2011;
Reinventarea omului, Eseu, Ediţia 2, Editura Bibliotheca, Târgovişte, 2012;
Omul ciclic, Poezie, Editura AGIR, Bucureşti, 2013;
Taxa lui Caron, Poezie, Editura Editgraph, Buzău, 2014;
Ştiinţă şi prejudecăţi, Eseu, Eediţia 2, Editura Electra, Bucureşti, 2014;
Universul ciclic, Poezie, Editura LAURENT, Bucureşti, 2015;
Românul ciclic, Proză scurtă, Editura AREFEANA, Bucureşti, 2015;
Dominoul iubirii, Roman, Editura INSPIRESCU, Satu Mare, 2015;
Dominoul iubirii. Raiul, Roman, Editura AREFEANA, București, 2016;
Sistemismul. Filozofie, Editura Favorit, București, 2017.
Ioșca, Sică și Mitică. Proză scurtă și teatru, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2017

Antologii:

Cuvinte sculptate, Antologie de poezie, Lenuş Lungu, Cafeneaua literară, 2014;
Limba noastră cea română, Antologie de poezie, Ligya Diaconescu, STAR PRESS, Editura OLIMPIAS, Galaţi, 2014.
Priveşte visând, iubito... , Antologie de poezie şi proză, Trandafir Sâmpetru, Colecţia Grai Românesc, Editura Editgraf, Buzău, 2014.
Din livada înflorită a iubirii, Antologie de poezie contemporană, Ionel MARIN, Editura EMMA, 2014.
Scrieri pentru istoria literaturii române, Antologie de poezie, Trandafir Sîmpetru, Editura Editgraph, 2015.

Publicaţii on-line:

Cărţi on-line:

Taxa lui Caron, volum de poezie:
http://en.calameo.com/read/00013741739d74392c11b
Punctul de sprijin, roman:
http://lenusa.ning.com/group/bibliotecacronopedia/forum/topics/nicolae-vasile-punctul-de-sprijin?xg_source=activity
Reviste şi poezie on-line:

http://www.poezie.ro/index.php/author/0039629/Nicolae_VASILE

http://english.agonia.net/index.php/author/0039629/Nicolae_VASILE

http://espanol.agonia.net/index.php/author/0039629/index.html

http://clubulcafeneaualiterar.ning.com/members/NicolaeVASILE

http://www.agir.ro/literar-ing/

http://clubulcafeneaualiterar.ning.com/grupuri/revista-chronos-penita-de-aur

http://revistabogdania.ro/arhiva-revista-bogdania

Poezie recitată on-line:

The cyclical Universe, traducere în limba engleză și recitare Andrei Armeanu

The cyclical Universe, Genesis:

https://www.youtube.com/watch?v=7v329Q_-BAA&index=1&list=PLb5mg_laAtuQQYsf7k1n_Z81s04v3RlCg

The cyclical Universe, Apotheosis:

https://www.youtube.com/watch?v=HBtmf_GDj-w&list=PLb5mg_laAtuQQYsf7k1n_Z81s04v3RlCg&index=2

The cyclical Universe, Apocalypse:

https://www.youtube.com/watch?v=Vu8NrXmNA0s&list=PLb5mg_laAtuQQYsf7k1n_Z81s04v3RlCg&index=3

Texte muzicale:

Lieduri:

Lumina de Paşte:
https://www.youtube.com/watch?v=G-jysqVAmF8
Dor:
https://www.youtube.com/watch?v=7lMR4-eLBTU
Aproape departe:
https://www.youtube.com/watch?v=TyqbT4wXEhQ
Compozitor şi pian: Daniele Stoicescu;
Voce: soprana Adina Ciocoveanu.
Muzică uşoară:
Adresa Cheia cerului, pe Youtube:
Compozitor şi interpret: Gregorio de Romania ;
https://www.youtube.com/watch?v=zw5E94jRv8o

Publicaţii în reviste:

Literar ing, Gândul Anonimului, Chronos, Bogdania, Apollon, Independenţa română, Amprentele sufletului, Cronica Timpului.

Referinţe critice :
Aurelian Ionuţ: Revista **Cristalul**, Nr. 8, 2001, p.6.
Emil Vasilescu: Revista **Biblioteca**, Nr.8, 2002, p.247-248.
Cristi Groza: Revista **Apollon**, Nr. 20, 2011.
Constantin P. Popescu: Blog **Semn de carte**, 5 decembrie 2012.
Michaela Al. Orescu: Revista **Apollon,** Nr. 3(46), Martie 2014, Revista **Bogdania,** Nr. 4, Martie 2014, Nr.8, Februarie 2015.

Vintilă Anastasescu: Revista **CHRONOS- Peniţa de aur**, nr. 19-20-21, 2014, Revista **Amprentele sufletului**, Nr. 2, Aprilie 2015, Nr. 4, Iunie 2015, Revista **Bogdania**, Nr. 11-12, Iunie 2015.
Maria Niculescu: Revista **Bogdania**, Nr. 11-12, Iunie, 2015.
I. C. Ştefan, Revista **LITERE**, Nr. 9(186), Septembrie 2015.

Premii literare :
Reinventarea omului, Premiul "Costache Olăreanu" al Societăţii Scriitorilor Târgovişteni, pentru eseu, pe anul 2012.
Taxa lui Caron, Premiul pentru poezie al Revistei BOGDANIA, pe anul 2014.
Dominoul iubirii, Premiul pentru roman al Revistei BOGDANIA pe anul 2015.

Activităţi literare :

Redactor şef la Revista **"Lucrările ICPE"**, 1993-2005;
Coordonator al Cenaclului literar **"Literar ing"** al AGIR, din anul 2013;
Redactor şef la Suplimentul literar **"Literar ing"** al Revistei **UNIVERS INGINERESC**, din anul 2013;
Director la Revista **Cronos-Peniţa de aur**, din anul 2013;
Senior editor la Revista **Bogdania**, din anul 2013;
Senior editor la Revista **Amprentele sufletului**, din anul 2015;
Senior editor la Revista **Cronica Timpului**, din anul 2015.

Referinţe:

Wikipedia: Poeţi români contemporani;
Florica Andreescu: Monografia Comunei Ludeşti, judeţul Dâmboviţa, Editura Transversal, Târgovişte, 2009;
Mihai Stan: Societatea Scriitorilor Târgovişteni. Din istoria unei grupări literare, Editura Bibliotheca, Târgovişte, ediţiile 2013, 2015;
George Toma Veseliu: Istoria literaturii târgoviştene contemporane. Şcoala artistică şi literară de la Târgovişte azi, Editura Bibliotheca, Târgovişte, 2015.



„Scriitorul Nicolae VASILE, născut la 16 iunie 1954, în localitatea Ludeşti, judeţul Dâmboviţa, este un foarte bine cotat profesor universitar în domeniul ştiinţelor. Este un reprezentant al Şcolii literare de la Târgovişte, din anul 2011, devenind membru al Societăţii Scriitorilor Târgovişteni. Opţiunea sa de destin, guvernată de două verbe fundamentale "a fi" şi "a avea", este înscrisă, înainte să se nască, în ADN-ul decis de Dumnezeu şi anume răstignirea pe crucea verbului "a fi", a celui menit să intuiască scânteia de dumnezeire din fiinţa sa spirituală, copleşit de întrebările cruciale ale devenirii sale: Cine m-a creat pe mine şi planeta pe care trăiesc? Cine sunt eu? Când am apărut ca fiinţă primordială? Există un rost care justifică apariţia mea şi drumul care mi s-a predestinat să-l parcurg? Va trebui să răspund în faţa celui care mi-a dat viaţă şi, odată cu ea lumină din lumina sa, înzestrându-mă cu dorinţa şi capacitatea de a crea? Despre opţiunea guvernată de verbul "a avea" nu e cazul să comentez, consecinţele în viaţa societăţii ale faptelor acestor indivizi sunt, astăzi, mai mult decât vizibile.

Revenind la scriitorul Nicolae VASILE al cărui debut literar, în volum, a avut loc în urmă cu mai bine de un deceniu şi jumătate, la hotarul anului 2000, producător de panică dar şi de speranţă, a fost un roman, nu întâmplător intitulat "Punctul de sprijin", inspirat, cred eu, tot din virtuţiile cuprinse în verbul "a fi", ca punte între speranţă şi certitudine."

Geo CĂLUGĂRU,
Recenzie la volumul „Universul ciclic"